

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

9333

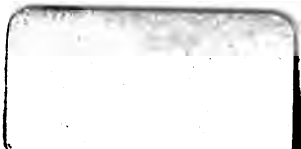
Harvard College Library

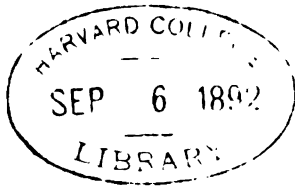
FROM THE

CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

Received 6 Sept. 1892.

Constantino fund

mandatus sum bibliothecae cura simul per
in ardore inclinabat ad eam rem accuratius tractandam, de
qua hoc opusculo agitur, neque magistri, qui seminario praesunt, de
passi sunt, ut postea ille ardor languesceret, quibus viris, qui
studia mea consiliis et exemplo sublevarunt, gratias ago quam
maximas semperque agam, et si quid in hoc opusculo,
quod illis placeat, dulcissimum et plenissimum strenui laboris
fructum percipisse mihi videbor.

tetigisse.

Dura sane utimur condicione, quod nec Tyrannionis nec Didymi commentarii ad nostram pervenerunt memoriam. sed forte fortuna accidit, quod Athenaeus Deipnosophistarum libro ultimo³⁾ anthologiam eius modi carminum inseruit, scolia dico sex et viginti, qui numerus, quamvis sit satis exiguus, si comparamus ea, quae Eustathius tradidit de scolorum ingenti copia (1574, 14: *μυρία δὲ τοιαῦτα (σκολιά) περιφέρονται*), tamen nobis maximi est pretii, cum ad huius poesis melicae generis vim ac naturam cognoscendam hoc ex fonte aut plurima hauriamus oporteat aut fere omnia.

Hic illic etiam apud alios scriptores veteres, grammaticos, scholiastas, lexicographos scolorum mentio fit atque in primis de nominis veriloquio exstant sententiae veterum, quorum nomina, cum de scolorum nominis significatione agemus, recensebimus atque auctoritatem et fidem accuratius examinabimus.

Ab illo igitur Athenaei loco profecti recentiore aetate iam dudum viri docti in scolorum poesim inquisiverunt ita, ut praecipue artem criticam in scoliis ab Athenaeo servatis exercerent ac metra in singulis restituere conarentur carminibus. inter quos primus nominandus est Paulus Leopardus, qui in 'Emendationum libr. XII. cap. 8' (insunt in Gruteri Thesauri Critici III. p. 244 sqq.) 'scolorum et carminum convivalium quorundam emendationem' dedit. post eum de eodem argumento scripserunt Hadrianus Junius in 'Animadversionum libro III. cap. 7' (cf. Grut. Thes. Crit. IV. p. 387 sqq.), Schottus et Nunnesius ad Procli chrestomath. p. 10, de la Nauze, Mémoires sur les chansons de l'ancienne Grèce, cf. Mémoires de l'académie des Inscript. et Belles-Lettres vol. IX. (a. 1736) p. 320—347, quam disputationem ab Eberto in linguam Germanicam conversam invenies adiectam operibus Friderici de Hagedorn (Hamb. 1764 vol. III. et ed. a. 1773 vol. V. p. 1—83), Burette 'Ad Plutarchi

---

³⁾ cf. Athen. XV 694 C—696 B.

... von den Skolien der Griechen', cf. Bibliotheca Graecorum, in eisdem bibliothecae vol. V. 1789 inedit. p. 20-25. denique Burgess (cf. Classical Journal vol. XXIV. n. 48 p. 367 sqq.) pauca quaedam critica tractavit. Quae dissertationes omnes exigui sunt pretii longeque superantur eo libro, quem scripsit Carol. Dav. Ilgen: ΣΚΟΛΙΑ hoc est carmina convivalia Graecorum metris suis restituta et animadversionibus illustrata praemissa disquisitione de hoc genere carminis' Jenae 1798. singulari enim ille instructus doctus primus quidquam ausus esse videbatur enucleare studuit, nec profecto ausus essem post eum iterum tractare, atque inde ab illo in omnibus circumferri historiam litterarum Graecarum compendiis intellexissem. qua re factum est, ut ea, quae statuerat Ilgen, tantam assequerentur auctoritatem, ut, nisi funditus quaestionem redintegraveris, obloquendo vix cuiquam ceris fidem.

Eodem fere tempore, quo Ilgen, Frid. Jacobs in volog. Graec. vol. VI (Animadvers. vol. I. p. I.) p. 291 sqq. XII (Animadvers. vol. III. p. II) p. 401 sqq., et pauloannes Schweighauser in Animadvers. ad Athenaeo servatas vol. VIII. p. 241-287 scolia ab Athenaeo servatas popularibus egerunt: Carolus Zell, 'Ueber die Volksschen' in libro cui inscripsit 'Ferienschriften' Friburg. 3 sqq., Herm. Koester 'De cantilenis popularibus' dissert. inaug. Berol. 1831 p. 70 sqq., quo is eiusdem scriptoris 'Commentationis de scoliis' rogr. Flensburg. 1846, quo in primis de scoliis do agitur, Andreas Hallström 'De scoliis cadem.' Londini Gothorum. 1827, qui Ilgenii avit, Jan. Guil. Grim 'Prolusio scholastica

versibus reddidit adnotationesque, quae maximam partem interpretationi inserviunt, adiecit. — De carminibus convivalibus in universum egit Aug. Ferd. Ribbeck 'Ueber die Tafelgesänge der Griechen' in hoc libro 'Mittheilungen aus Aug. Ferd. R.'s — schriftlichem Nachlasse, herausgeg. von Friedr. Ribbeck und Friedr. Zelle' Berol. 1848 p. 160—170⁴). iam, ut temporum sequar ordinem, nomino Hartungium, qui de scoliis egit in operis, cui inscripsit 'Die griechischen Lyriker' vol. IV. Lips. 1856 p. 226—240, cum iam anno 1846 in 'Diario litterarum antiquarum' p. 564 sq. suas de hoc carminum genere sententias breviter explicasset, atque ultimo loco eum, qui novissime egit de eadem re, Fr. Runckium, libello 'De scolorum origine et usu', dissertat. Rostoch., in lucem edito Berolini 1876, quamquam vereor, ut ulla ex hac dissertatiuncula, quae XVI continetur paginis, redundet utilitas (cf. Hiller in Bursiani Annal. vol. XIX. p. 134 sq.).

Iam si, ne quid omisisse videamur, addiderimus ea, quae Baehr in Paulyi Encyclopaediae vol. VI. p. 871 sq., Bode 'Geschichte der hellen. Dichtkunst' vol. II. p. 2. p. 455—467, Ulrici 'Geschichte der hellen. Dichtkunst' vol. II. p. 376—386 de scoliis exposuerunt, et quae in Bernhardyi, Muelleri, Murei aliorumque compendiis historiae litterarum Graecarum leguntur, vix nobis verendum erit, ne silentio praetermiserimus, quod vel alicuius momenti sit in hac quaestione explicanda.)

Scoliorum, quae nobis servata sunt, textum praebent praeter Ilgenium, Jacobsium, Grimium ii, qui poetas lyricos edendos curaverunt, Brunck, Schneidewin, Bergk, Hartung.

---

⁴) Scriptoris nomen librique genuinum titulum Otto Ribbeck, ill. prof. Lips., litteris datis mecum communicavit simulque addidit ex eo libro utpote ad popularem vulgaremque sensum accommodato nihil ad hanc quaestionem expediendam peti posse. Nicolai Hist. litt. Graec. I 112, qui huius libelli mentionem fecit, et nomen et titulum falso attulit.

...ναί φασί καὶ τῆς αὐτῆς μου-
 χόρδου λύρας ἐκταχόδη χρησάμενον, καθάπερ ἐν
 κρημνοῖς ἐπὶ εἰς αὐτὸν λέγεται
 σοὶ δ' ἡμῶν τετραγῆρον νέου κελδήσομεν ἡμυνοῦς⁹⁾.
 ἐπιτατόνφ φόρμῳγῃν ἀποστρέφοντες ἀοιδῶν

nam quominus hoc statuamus, impedimur usum perantiquum⁹⁾
 monio supra allato, qui septem chordarum ad Plutarchi libellum de musica
 esse tradit, aliisque causis, quas enumeratas invenies apud
 Volkmannum in commentario ad Plutarchi libellum de musica
 p. 78 sqq. ceterum Terpandrum a Lydis, ut apparet e Pindari
 verbis, citharam excultiore recepisse, non est quod miremur;
 nam gentes Asianas, in primis Lydos artes musicas prius quam
 Graecos excolnisse notum est¹⁰⁾.

At Boeckh ad fragmentum agitur de fidibus a Terpandro ex-
 adnotavit: 'In hoc fragmento agitur de fidibus a Terpandro ex-

⁹⁾ cf. etiam Euclid. introd. harm. p. 19 Meib., Clem. Alex. Strom.
 p. 685 C Syll.

¹⁰⁾ Etiam Nicomachus II p. 29 iam Mercurium lyram septemchordem
 isse tradit respecto sine dubio quae Athen. XIV 635 F dicit: Ἐδοξίαν
 agesimus primus, quibus adde quae Athen. XIV 635 F dicit: Ἐδοξίαν
 ἢ περὶ Ἰσθμίων τὰ πολύχορδά φησι τῶν δργάνων ὀνόμασι μόνον
 γαι παμπάλαιον δ' ἀδῶν εἶναι τὴν χορδήν δ' Ἀσίας (scil. ἡ κιθάρα Κηπίωνος
 'lut. de mus. c. 6: ἐκλήθη δ' Ἀσίας (scil. ἡ κιθάρα Κηπίωνος
 ῥρον μαθητοῦ) διὰ τὸ κερῆσθαι τοὺς Ἀσάβιον ἀπὲρ ἡ κιθάρα Ἀσίας
 κατοικοῦντας. schol. Apollon. II 777: Ἀσίαν δὲ ἐνταῦθα τὴν
 οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρότερον ἐκαλεῖτο. διὸ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσίας
 ' τῇ Λυδία πρώτον εὑρέθη. — cf. praeterea Car. de Jan, de
 - inventa est. vide Etym. Magn. s. v. Ἀσιατίς. asiaticis
 θάρας οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε παρωδῶν τὸ ἐξ Ἐρε-
 γορδος (?) κιθάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν
 κειμένη ἐν Τυάλλῳ πρώτον εὑρέθη. — Ab Asianis
 admodum verisimile est etiam ideo, quod exstat
 vel 3, 5 sqq. vox caldaica KITHAROS, quam
 videntur."

ponitur, quid novatum sit in arte musica a veteribus poetis, e scriptoris nescio cuius libro sunt deprompta (l. c. p. 25). quibus perpensis iam non video, cur diffidamus verbis supra allatis, quibus confirmatur Pindarum Terpandrum scolorum inventorem dixisse, praesertim cum loci Pindarici exstet fragmentum, in quo de scolorum inventionem agi quamquam pro certo affirmare non licet, tamen facili coniectura assequaris.

Sed si locum Plutarchi accuratius inspexerimus, videbimus, cum omnia Terpandri inventa ad musicam pertineant, ut neta Dorica, totus tonus myxolydius, modus orthiae cantilenae, trochaeus semantus, etiam scolorum inventionem nihil aliud significare, quam Terpandrum carmina convivalia ad modulos legibus musicis astrictos atque ad barbiti sonum cantare docuisse, cum antea carminum popularium instar cantarentur assa ut ita dicam voce nullo instrumento accinente.

Haec si mente tenemus, apparet Ilgenium perperam Plutarchi verba interpretatum esse, cum p. CXLVII haec diceret: 'σκολιὰ μέλη, quae Pindarus intellegit, sunt nihil aliud, quam cantus lyrici, et celebrat Thebanus vates Terpandrum tamquam inventorem μελοποιίας lyricae' (cf. etiam p. LXXVII). sed id non vitio vertendum est Ilgenio, si reputamus Pindari locum ei fuisse incognitum. quem si novisset, certe non de melopoeia lyrica in universum, sed de carminibus convivalibus agi intellexisset.

Satis notum autem esse puto, quid sibi velint veteres hunc illumve poetam poesis quoddam genus invenisse referentes. etenim qui huic poesis generi rudi antea ac minus exulto maiora attulit incrementa primusque id vel ad artis praecepta revocavit vel ab aliis gentibus acceptum in patriam introduxit, ad eum deferre solebant veteres eiusdem rei inventionem. atque ita fieri potuit, ut Terpander scolia invenisse perhiberetur a veteribus, quamquam omni dubio est maius tales breves cantilenas convivales in ore hominum fuisse versatas iam longe ante Terpandrum, sed artificiosiore compositione musica carminum popularium instar prorsus caruisse. nam carminibus etiam in conviviis iam antiquissimis temporibus usos esse Graecos ut facile suspiceris in gente

ut distingueretur carminis convivialis
 Thesaurο s. v. σκολιός: qua de re conferatur Eustathius
 editione p. 1460 s. h. v. haec dixit: 'Die gemeine Betonung ist
 σκολιόν, die genauere und richtigere der besten Handschriften
 ad sententiam suam confirmandam, prorsus contrarium statuit
 p. LXXXV his verbis: 'Sed haec argutiae sunt seriorum
 grammaticorum; veteribus scriptoribus illud discrimen etiam
 fuit'. qua de re is rectissime indicavit; nam cum saepius etiam
 dicatur σκολιόν μέλος, apparet σκολιόν esse adiectivi formam,
 sive additur accentus discrimine nihil omnino adnotaverunt,
 argumentum, quod Pollux, Hesychius, Proclus, Suidas aliique
 grammatici de accentu huius nominis silentium, qui certe, cum omnes
 quam ob rem nescio, cur Eustathii testimonium repeterent, mirum
 adiectivo σκολιός huius discrimen adnotavissent, si omnino tale iis
 et accentus discrimen aliorum editorum pervicaciter perseverare in
 Platonis, Plutarchi libri manuscripti suffragantur, sive
 et cognitum. itaque desinant tandem editores Pindari, Aristot-
 o accentu, qui, sive libri manuscripti suffragantur, sive
 r, prorsus abiciendus iam ad locos veterum, quibus de huius
 gigitur expositis accuratius exponitur, tractandos accedamus. ac
 gine accuratius exponitur, tractandos accedamus. ac
 ho, Aristotelis discipulo (cf. Cicer. de legg. III 6)
 τρία γένη ἦν ὡδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων
 τῆς, τὸ δ' ὑπὸ τῶν σκολιόν. eadem verba
 τῶν δια τὴν τάξιν σκολιόν. eadem verba
 xico s. v. σκολιόν et verbis δια τὴν τάξιν

102
 τὸ μ
 τῶν σ

valet de scholiis ad Aristophanis Ran. v. 1302 et Vesp. v. 1239, quamquam totus locus ibi a Musuro interpolatus esse videtur, cf. Dübneri edit. scholiorum p. 460 et 535. paululum immutata autem praebet haec verba scholiasta ad Luciani pro lapsu inter salutandum c. 6: *σκολιόν, ἡ παροίνιος φῶδή, ὡς καὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς· δύο (δὲ?) γένη ἦν φῶδων...*; quae sequuntur cum Suida ceterisque consentiunt. ac Dicaearchi liber utrum inscriptus fuerit *περὶ μουσικῶν ἀγῶνων*, quod Suidas alii-que affirmant, an *περὶ μουσικῆς*, quod scholiastae Luciani nititur testimonio, ut inquiramus, non huius loci esse videtur, quam ob rem eos, qui accuratius de ea re edoceri volunt, ad Naekii de Dicaearchi scriptis disputationem Musei Rhenani vol. I (1833) p. 40 sqq. insertam relegasse sufficiet. maioris autem momenti est, quod Luciani scholiasta duo, Suidas tria horum carminum genera fuisse dicit. quod si verba, qualia codicibus traduntur, respicimus, de duobus tantum carminum convivalium generibus agi videtur. sed quominus id pro vero accipiamus, Artemonis obstat testimonium apud Athen. XV 694 A; ubi autem de duobus carminum convivalium generibus sermo est, veluti apud Plutarchum Quaest. sympos. I 1, 5, de quo loco postea accuratius disseramus oportet, res ita est comparata, ut ea carmina aut ab omnibus simul aut a singulis deinceps cantata esse referatur. eo vero, de quo agimus, loco carmina illa in conviviiis aut a singulis deinceps, aut a singulis nullo certo ordine servato cantata esse legimus, id quod nec per se veri simile est, quoniam hymni vel paeanes ab omnibus convivis simul cantati a conviviiis numquam poterant abesse, nec Dicaearchi hanc sententiam fuisse vel inde elucet, quod omnibus locis legitur *τρία γένη* excepto Luciani scholiasta, qui sine dubio verba corrupta esse intellexit et locum suo Marte correcturus perperam scripsit *δύο*. itaque rem acu tetigisse videtur Fridericus Ast, qui in libro, cui inscripsit 'Grundriss der Philologie' p. 105 hunc locum ita constituit: *ὅτι τρία γένη ἦν φῶδων, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον, τὸ δὲ καθ' ἓνα ἐξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων κτέ.* (cf. etiam Dobraei Adversaria ed. Wagner

ster autem in libro, quem de scoliis composuit, p. 4.
καθ' ἓνα ἕξῆς κτέ. sed tot verba suppleamus necesse non est
atque acquiescendum in Astii emendatione, quam Koesterum
fugisse vel maxime miror¹⁹).

Genuinis verbis sic restitutis iam Dicaearchi examinemus
sententiam. putabat igitur is scoliis datum esse ex canendi
ordine. nam cum peritissimus quisque caneret, ceteri autem,
qui canere non didicissent, praeterirentur, seriem canendi iustam,
ex qua alter exciperet canendo alterum iuxta accubantem, dere-
ctam esse et turbatam, indeque i. e. propter ordinem obliquum,
quo iam, qui canendi esset peritus, cantum exciperet, scoliis
en inditum esse.

Sed hanc sententiam non omnibus Dicaearchi aetatis gram-
matikas probatam esse confirmatur eo, quod Aristoxenus, Dicae-
archi discipulus (cf. Cicer. Tuscul. I 18, 41 et
Att. XIII 32, 2), et Phyllis quidam protulerunt, quae iisdem
scoliorum nomine sententiam protulerunt, quae iisdem
s Dicaearchi verba leguntur, commemoratur his verbis:

kees in anecdot. Graec. Norimb. 1798 p. 30 coniecit: το
ἰδόμενον, τὸ δὲ ὑπὸ πάντων μὲν, οὐ δ' ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ'

Platonis Aristophanisque scholia habent Φύλλης, scholia
ius Φίλης, Athen. I 21 F: Φίλλης ὁ Λήλιος μουσικός.
ici Dellaci collecta sunt a Muellero, XIV 636 B: Φίλλης
scriptis eius haec tradit Athen. XIV 634 D: ξυνέγραψε . . . περὶ
την μουσικῆς, XIV 634 D: ξυνέγραψε . . . περὶ
zen scribere maluerit Φύλλης (l. c. LXXXVIII
quor; nam etiam Suidae loco, quem ille attulit,
endi ratio: Φυλλίης· ἢ τοῦ δένδρον. καὶ Φύλλης
um est littera λ geminata, quamquam huius loci
cum verba καὶ Φύλλης ὁ μουσικός desint in

... γενέσθαι, et verba a scholiasta Platonis ser-
vata, quae explicationem sententiae
sententem neque illis Aristoxeni videtur, quo factum quantum diffe-
rentiam illam ab Aristoxeni sententia mirum proferret.

Eodem modo etiam Dicaearchi verba Plutarchus male in-
tellexisse videtur paulo ante ea, quae modo exscripsimus, hac
sententia prolata: ἐπεὶ τοι καὶ τὰ σχολιά φασιν οὐ γένος ἀσμά-
των εἶναι πεποιημένων ἀσαφῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ἦδον ᾠδὴν
τοῦ θεοῦ κοινῶς ἕκαστος μὴ φωνῇ παιανίζοντες, δεύτερον δ'
ἐφεξῆς ἐκάστω μυσίῃ παραδιδουμένης, ἣν αἰσάκον, οἶμαι διὰ
τὸ ἄδειν τὸν δεξάμενον, ἐκάλουν, ἐπὶ δὲ τοῦτο ἦδεν ἀρμολογούμενος,
μὲνης ὁ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε καὶ ἦδεν ἀρμολογούμενος,
τῶν δ' ἀμουσῶν οὐ προσειμένον σχολίον ἀνομάσθη τὸ μὴ κοινὸν
αὐτοῦ μηδὲ ῥάδιον. Plutarchus igitur idem quod Dicaearchus
tatuuit, cum dicat peritissimum quemque (cf. πεποιημένων
ἀσαφῶς et ὁ μὲν πεπαιδευμένος) scolia cecinisse, sed verbis
Dicaearchi διὰ τὴν τάξιν aut perperam intellectis aut adeo
actis non propter obliquum cantus et lyrae circuitum, sed
r difficultatem talia pangendi carmina scolia appellata esse
it. ceterum utrum casu an consulto primo eandem viam
solvenda ab iis discesserit, nihil ad hunc locum per-
tinet. Aristoxeni poterit; mihi certe, quae intercedat
Dicaearchique sententias simili-
tari et Cratetis testem, Artemonem Casan-

... cuius
Casan-
... frag. histor.
... Aristarchi et
... (cf.
... Walz in praef.
... proba-
... temporibus

esse reputamus. quod si Cludium (l. c. I p. 56) secutus voculam *εἰ* deleveris, eadem restabit difficultas, ut alia, quae possint proferri contra hanc emendandi rationem, reticeam. bene autem huius loci sensum perspexit Casaubonus, cum haec coniceret: *καὶ καθ' ὄντινα οὖν τόπον τύχοιεν ὄντες*. propius adeo ad litterarum, quae traditae sunt, similitudinem accessit Schweighaeuser: *καὶ κατὰ τόπον ὄντινα οὖν τύχοιεν ὄντες*. at sine dubio legendum est: *καὶ κατὰ τόπον ὄντων' ἀεὶ τύχοιεν ὄντες*, nam una syllaba *ον*, quae post *τόπον* facillime intercidere potuit, addita genuina restituta est lectio, quae plane respondet enuntiato sequenti: *ὄπου ἔτυχεν εἶναι*. hanc igitur coniecturam proposuit Runck l. c. p. 6, qui sine causa necessaria etiam *ὄντες* in *ἔχοντες* mutavit. cetera autem Athenaei verba non habent, quae offendant, quare nimius in coniciendo fuit Runck, qui pro *γενόμενον* scripsit *γένος ἀδόμενον* et verba *ἀλλ' ὄπου ἔτυχεν εἶναι* e glossemate nata esse censuit. nam post *μ, θ'* *ἅμα μηθ' ἐξῆς* necessario desiderantur verba *ἀλλ' ὄπου ἔτυχεν εἶναι*, quippe quibus demum explicetur scolorum nomen.

Quid igitur Artemonem de scolorum nomine tradidisse comperimus? tria is carminum convivalium genera fuisse contendit; alia enim ab universis convivis, alia a singulis ex ordine, alia a peritioribus tantummodo nullo certo ordine servato cantata esse. atque tertii generis carmina scolia appellata esse, cum neque simul ab omnibus, neque deinceps a singulis, sed confuso ordine atque interrupta canentium serie ab uno alterove efferrentur. itaque iam primo patet aspectu Artemonem idem statuisse ac Dicaearchum. sed quo clarior fiat ea res, utriusque scriptoris verba apponam:

Dicaearchus

ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν
τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον,

τὸ δὲ καθ' ἓνα ἐξῆς,

Artemo

τριαῶν γενῶν ὄντων
ᾧ τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάν-
τας ἄδειν νόμος ἦν,
τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν
ἦδον, οὐ μὴν ἀλλὰ γε κατὰ τινα
περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς,

...marino vita Pr. c. 8 Procli magister
...Did. fragmenta p. 390). porro si recte
...quae dicit Schmidt l. c.: 'Didymi περί ποιη-
ribus chrestomathiae libri fontem fuisse non modo Orionis
specie suspiceris, sine dubio iure contendemus e Didymo fluxisse,
quae utriusque sunt communia et Orioni et Proclo. at Didymum
eamdem quam Proclum aegre mihi persuadeo: nam sat absurdam
nomine sententiam aegre mihi persuadeo: Magn. s. v. σκολιόν. Διδυ-
mós φησι διαφόρους ἐτυμολογίας ἐν (τῷ) τρίτῳ τῶν συμποσια-
κῶν scimus, ubi fortasse attulit, sed non approbavit illud no-
minis veriloquium, quod Orioni et Proclo maxime arrisisse non
Didymo ipsi vitio est vertendum.

Procli explicationi adversatur Eustathius p. 1574, 12 his
verbis: σκόλια δὲ τοῦ τοῦ τε καὶ αὐτὸ λέγεται τῷ μὲν τόνῳ
ῥὸς διαστολὴν τοῦ κοινῶς σκολιοῦ ἢ πράγματος ἢ λόγου. τῇ
ἐννοίᾳ οὐχ ὅτι σκολιά εἰσι λόγῳ ψόγου, ἀλλὰ κατὰ τινα μελο-
ῖς νόμον, ὃς οἷα εἰκὸς οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλλετο, ἀλλὰ ποι-
ῖς σκολιοῦτο. calami sine dubio lapsu apud Ilgenium exa-
ripturam esse ratus coniecit: λόγων ψόγον 'ut tortu-
rum sonus vel artificiosius genus dicendi' significaretur.
quamquam codicum scripturam compertam habuit,
verba tradita significarent, ignorans coniecit: εἰς
ed recte exhibent codices λόγῳ ψόγου, quod signi-
ficat nomine inesse opinati sunt.
chius haec habet de scoliolorum nomine s. v.
ἢ ῥὸδὴν οὕτως ἔλεγον οὐ διὰ τὸν τῆς μελο-

quorum nomina sescenties confunduntur a veteri-
putavit Fr. Ritschl Opusc. I pp. 582—673.

...iorum nominis etymologias Ioannes
... cui inscribitur λαμβοι τεχνικοί περί κωμω-
... utar in referendo verbis, totos exscribam:
σκαμβών μετ' αὐτὰ τὸν μελῶν κλήσιν μάθε.
λέγοντες ἦσαν ταῦτα καιροῖς τῶν πότων.
σκαμβά δ' ἔρασκον ὡς ἐπλά μάλλον τάδε·
ἄλλοι δέ φασιν, ὡς ἀναγκαιὸν πότους·
ἄδειν ὑπήρχε πρὸς ψαλάγματα λύρας·
ἄδοις ἐνῆν δὲ μηδαμῶς λύρας τέχνης,
ἄδοις λαβόντες εἴτε μυρσίνης κλάδους,
ἤδον καλοῦντες σκαμβά τὰ λύρας μέλη·
ἄλλοι δὲ τοὺς ἄδοις εἶπον τὴν λύραν
οὐχὶ κατ' εὐθὺ, συστροφαιῖς δὲ λαμβάνειν·
οὕτω τὸ λοιπὸν κλήσιν ἔσχε τὰ μέλη.

Tzetzes igitur Suidae sententiam de scolorum nomine am-
us est, quamquam in eo erravit, quod vocabulo σκαμβός in
explicanda usus est; nam σκαμβόν non eodem modo quo
in sensu translato est difficile (δύσκολον), quam ob rem neque
τῖφρασι dici poterat σκαμβά pro ἐπλά. praeter ea hoc
archi et Dicaearchi commemoravit Tzetzes sententias. cur
in carmina σκαμβά appellaverit: utrum scolia anti-
habuerint nomen an Tzetzes id propter scolia metri anti-
thibuerit, haud difficile est dictu; nam cum hoc loco
ipsam σκαμβά appellentur, veri similis esse
in hoc nomen, cum σκαμβόν eandem vim
ipsum hoc nomen, cum σκαμβά· σκαμβά), praetu-
sus (cf. Hesych. s. v. σκολιά· σκαμβά), praetu-
sus quos pangebatur accommodatum.
nes veterum locos, quibus, unde originem tra-
ven, explicetur. nunc brevi in conspectu

stat in tribus codicibus: cod. Paris. Reg. 2644,
ro (cf. Mus. Rhen. 1836 p. 154 sq. et prolegg.
7.) et codicibus Barocciano et Meermaniano,
xon. III p. 334 sqq.).

ca
lός
adhibe.

quibusdam videmus, quid nostrae aetatis viri docti de sco-
sine artificio; temporibus pervulgatos fuisse cantus, sed rudes iam
adamata esse, ὀρθὰ (ὄρθα, ἄφρατα, μέτρα) nominata, anti-
quos autem illos modos musicos, quorum metra lege astrictos per-
mansisse in multis carminibus, quorum metra hanc ob rem appe-
lata vel σκολιά (σκόλια) carmina composita atque vulgo scolia item-
acceptisse. cum Eustathio igitur consentire videtur hanc ob rem nomen
que Koester, qui (de cantilenis popul. vet. Graec. p. 72 et de
contendit. atque idem fere statuunt Ulrici l. c. II 380 et Mueller
I^o 317²⁰).

Santen autem l. c. in scoliis quondam pedem amphibrachym, cui etiam nomen fuerit scolio, usitatissimum fuisse
suspiciatur atque inde scolia nomen traxisse contendit. quam ad-
sententiam fulciendam unum profert argumentum e Diomedeo
mmatico sumptum, qui p. 475 P (I 479. 11 K) haec dicit:
us quoque ideo (scil. amphibrevi dicitur), quia habiliter
en in Ter. Maur. p. 90) species mensalis²¹).
earchi sententiam Ilgen l. c. p. CLXXVII amplectitur,
ti sunt Hallström p. 19, Grim p. 8, Runck p. 9 alii,
ui litterarum Graecarum scripserunt historiam, Bern-
Nicolai. Bode l. c. II b p. 465 de scolorum
e hoc modo disputavit: 'Verschiedene Formen
'eine und dieselbe Melodie; und da sie Athenäus

TI 291 Eustathium sententiam suam e Didymo hau-
sse videtur excepto hoc uno loco apud scriptores
mentionem fieri.

a
era
habea
Ilgen 2.

Age iam inquiramus, num Ilgenii argumenta ea esse videan-
 tur, quibus adducamur, ut Dicaearcho adstipulemur. ac primo
 quidem obtutu facile aliquis opinetur eodem modo esse, in primis
 carminibus cyclicis, etiam scoliis nomen inditum esse, in primis
 cum utrumque nomen iam apud Aristophanem esse non possit negari.
 in Nub. v. 333: *κύκλιων τε χορῶν ἑσματοκόμπτας, κύκλιοι χοροὶ*
κύκλοισι χοροῖσιν ὑπάδων, ἀτὸς ἐοδὸς ἐοδὸς ἐοδὸς ἐοδὸς
 v. 917 sq.: *μέλη πεπολιηκ' εἰς τὰς Νεφέλοκοκκυγίας τὰς ὑμετέρας*
κύκλια τε πολλὰ καὶ καλά. alii loci exstant apud Euripidem, Xe-
 nophontem, Aeschinem alios, quibus locis demum inventum hoc
 nomen non a grammaticis vel metricis demum intercedere dicitur
 sed re vera iam antiquitus fuisse in usu. at analogia, quam inter
 arminum cyclicorum et scolorum appellationem intercedere dicitur
 non multum valet, immo, si rem accurate perpendaris,
 cyclica nomen habuisse a choro forma dubio minus est car-
 minum compositionem refert²⁹). sed licet concedatur
 inde esse appellata praefracte cyclicorum explicacionem posse
 vulgarem carminum lucrabere ad saltationes per orbem
 ic quidem quicquam cyclicorum explicacionem posse
 explicandum. si enim chori respondebant huic motui
 iam metrum et rhythmus respondebant huic motui
 quaelibet carminis compositio ad saltandum apta
 immodo, quae conveniebat decursui cyclicae, id est
 uno tenore peracto saltationis cyclicae, id est
 saltationem vel artem orchesticam arte cum
 nine cyclico sententiam iure amplexus est Bern-

Themiſtolem habitum eſſe indoctiorem, cum
locum, qui eſt apud Cicer. Diſp. Tuſc.
in vita eius c. 4. quanquam de Cimone tradidit Plutar-
obloquitur dicens p. CLXXVII ſcolia ab initio fuiſſe certamina
ipsorum poetarum menſae familiare ſimul accumbentium et ex
tempore canentium, neque id ipſum ſine magna aut exercitatione
aut arte fieri potuiſſe. ſed qui, quaero, poteſt afferri locus, quo
haec confirmetur ſententia? ut enim concedamus ſcolia potuiſſe
cani ex tempore, quis tradit id ſcoliorum fuiſſe proprium? deni-
que num tu putas in conviviis, ubi ſua cuique debebat eſſe con-
vivae voluptas, carmina fuiſſe adamata, quae a doctioribus tantum-
modo poterant cani?

At novum argumentum ad Dicaearchi ſententiam confirman-
dam attulit Runck dicens p. 14: 'cur certam regulam (in ordine
veterum) ſibi ſtatuiſſe putandi ſint, equidem non video
immo diſſolutum ac plane liberum fuiſſe ordinem, cum
ſe ſit ſimpliciſſimum ac maximeque ſcoliorum probatur et confir-
mum, tum ipsis veterum testimoniis neque nullis ordinis
quo argumento quid excogitari poteſt ineptius? namque
adamus Runckio ex arbitrio hunc modo nomen ſcolia
nullis conſtrictum tantum excepisse, quo modo videtur, nihil
oterant a re, quae, ut Runckio quidem falso tradit
e et per se intellegitur? itaque non modo nomen
ordine derivari nequit, verum etiam falso tradit
ritiſſimum quemque cecinisse haec carmina.
tam ac futilem eſſe Dicaearchi ſententiam inde
quod Aristoxenus et Phyllis, qui eadem ſententiam
at aetate, eam reſpuerunt. quid ergo ſequitur?
ſi iam Dicaearchi temporibus proprio Marte finxiſſe
abolitum illumque proprio nomine quae ſi
atque uſui aequae repugnantem. quae ſi
am tota de ſcoliorum nomine corruiſ-
is finitur verbis p. CLXXVII: 'quae

propri-
erant,

qui nesciunt, unde derivarent nomen, ridiculo sane modo
tarchus scolia difficile esse contendere, quae facillima fuisse
constat? contra si facilia erant carmina, num tu putas revera
Graecos *σκολίων* appellavisse τὸ μὴ *σκολίων*, ut 'lucum' a 'non
lucendo'?

Plutarchi et Suidae sententiam consociare studet Proclus,
qui ipse carmina facilia fuisse concedit, sed convivis vino captis
difficilia visa esse carmina simplicissima putat. quae sententia
Koestero valde arrisisse videtur, quippe quam e scriptore melioris
notae, Didymo, desumptam esse censeret p. 8, dummodo genuina
accurate verba esse descripta statueremus. — Koester omisit²³), cum
erba restituere — id quod promiserat — quamquam incohata
praematura morte abrepto disputationem p. 8, dummodo genuina
finem perducere non liceret. mihi autem verba Procli sanis-
esse videntur paucis, quae non ad rem ipsam pertinent,
's, neque offendor, ut Koester, verbis: *σκολίων ἐκάλουν*
ἢ κατασκευῆ καὶ ἀπλοῦστατον μάλιστα, itaque quid sibi
oculus, facillimum est intellectu, cum fere idem sit, quod
sed non possumus acquiescere in hac sententia,
nimis quaesita est talis significationis *μεταφορά*,
Proclus, deinde sat absurdum esset contendere
vinolentiam atque ebrietatem convivantium scoliis

ustathii sententia, qui scolia a modo quodam
statuit, eam ferri posse non negem, cum apte

13 Procli sententiam recte se habere dicit,
canentium animos, sed ad ipsum poesis genus
niectando e scriptoris verbis elici potest.

antistrophae cantilenae inflexae, inflexis melodiis com-
posita sit voci opposita carmina exstabant, tum demum sermo potest fuisse, si
dam fuisse ὄρθά, ἔσμετα vel ὄρθος, iure colligas olim quoddam σκολιόν
quaeso, Graecis in mentem venire poterat μέλος vel ὄρθά? itaque
appellare, si antea non noverant ἔσμετα μὴ σκολιά vel ὄρθά? itaque
videndum est ante omnia, si quidem fide digna habeatur volumus car-
sententia nostra, num possit demonstrari antiquitus fuisse car-
mina, quae aut nominata sint ὄρθά, aut quorum natura atque
indoles ita fuerit comparata, ut μέλη iis opposita nominari potue-
rint σκολιά.

Quem ad finem inquiramus oportet, quae fuerit ars musica
Terpandri temporibus, ac tradit de ea re Plutarchus de mus.
c. 6 haec: τὸ δ' ἔβλον ἢ μὲν κατὰ Τέρπανδρον καθαροῦ δια-
καὶ μέλοι τῆς Φρύνιδος ἡλικίας παντελῶς ἐπλή τις οὔσα διε-
τέλει . . . τὰ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιωσάμενοι ἐξέβαινον
ὄρθος ἐπὶ τε τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσιν. δῆλον δὲ τὸν
ὅτ' ἐστὶ διὰ τῶν Τέρπανδρον προουμιῶν. de Terpandri autem
i verbis Glauco apud Plut. c. 5 edocemur: ἐξηλωκέναι δὲ τὸν
heroico composita erant carmina cantabatur. poesis Terpreae
ut Orphei cantilena, cantabantur. poesis Terpreae
is posita erat in nomis quos vocant condendis, quorum
ad deos pertinebant quique ab aliis poesis excipientibus,
inter se diversis, sed certa lege carerent atque ab uno
compositione antistrophica diss. inaug. Halis
cantarentur (cf. C. H. Walther, commentationis
melicae generibus particula. diss. inaug. Halis
) metro in nomis condendis in primis usus
tro dactylico, cf. Plut. de mus. c. 4: ὅτι
οἱ παλαιοὶ ἐξ ἐπιπέδων συνίσταντο, Τιμόθεος
239 p. 320, 5: δοκεῖ δὲ Τέρπανδρος

...metrum illud antiquissimum, ὄρθιον
 ... hand ignorare grammaticis, qui de arte metrica scri-
 berunt, orthii nomen longe aliud quiddam significasse. illi enim genus ὄ-
 ρθιον (i. e. recte ascendentem) ποδα certum quoddam iambi genus ὄρ-
 θιον nominabant, cf. Aristid. Quint. p. 37 ed. Meib.: ὄρθιος ὁ ἐκ
 τετρασήμερον ἀρσεως καὶ ὀκτασήμερον ἀρσεως καὶ βρασεως. (Bacchius
 (ἐκλήθη) διὰ τὸ σμερὸν τῆς ἀλόγου ἀρσεως καὶ μακρῆς θέσεως οἶον
 sen. p. 25 M: ὄρθιος ἐξ ἀλόγου ἀρσεως καὶ μακρῆς θέσεως οἶον
 I^o 96). at nonne eidem significabatur, quo grammaticorum temporibus
 rhythmus ascendens significabatur, antiquissimis temporibus
 subici potuit sententia?*) neque vero olim ego is sum, qui pro certo
 affirmare audeam hexametrum supra diximus, non sine quadam proba-
 quamvis id ex iis, quae supra diximus, quos supra attulimus, respexeris
 bilitate colligatur. sed si locos, quos supra attulimus, respexeris
 et verba Maximi Tyrii diss. XXIII c. 5 legeris: ἀλλ' οὐ πάσι
 ἀλὰ οὐδὲ ἀεὶ καλὰ· οὐδὲ γὰρ τῶν ἐν πολέμῳ τὸ ὄρθιον, καλὸν δὲ ἐν
 δὲ εἰς χρόνος. καλὸν μὲν ἐν μουσικῇ μελῶν εἰς νόμος
 τῶν ἐν παροίνοιον, καὶ καλὸν μὲν Ἀκαδαιμονίοις τὸ διώξει
 ὄρθια, καλὸν δὲ ἐν φρυγῇ τὸ ἀνακλητικόν· ἠδεῖα μὲν
 ὄρθια, ἀλλὰ τὸ τῆς χρείας οὐχ ὅμοιον πασιν, ubi aperte
 univally — quis enim est, qui voce παροίνοιον lecta non
 concedas antiquissima carmina i. e. carmina epica
 proposita, si ipsa orthia non nominabantur, tamen ea
 indole fuisse et veteribus ipsis ita visa esse, ut
 proposita scoliis dici potuerint.

*) quidem verbum ὄρθιος est ἀπαξ λεγόμενον (II
 significat: 'intenta voce'. atque eandem significationem
 Ol. IX 117, Nem. X 76, Aesch. Pers. 389, Cho.

I
 po
 anti
 brevia
 non pos

Terpander igitur poetarum Lesbiorum princeps breves
 illas cantilenas populares, quae iam inde ab antiquissimis tem-
 poribus sine arte in conviviis cantari solebant, iustis modulis
 instruxit, et quod cithara tum primum per totum carmen pul-
 sari coepta est — id quod rhythmo ὀρθόθετη oppositam versus
 heroici gravitati vel ut ita dicam ὀρθόθετη itaque poesis melica
 — tales cantilenae scolia nominabantur. itaque post alia etiam
 initio convivalis fuisse videtur et scolorum nomine appellata,
 postea autem, vel, ut rectius dicam, non multo post alia etiam
 carmina μελικὸς canebantur, quam ob rem scolorum nomen non
 amplius ad totam poesim melicam referebatur, sed ad vetustissi-
 mam i. e. carmina convivalia.

Facile autem demonstrari potest revera ab Aeolibus poesim
 convivalem in primis exultam esse. etenim si illius poetae car-
 mina, qui primus, quod sciamus, in terra Aeolica mansit neque
 et Terpander et Arion, in civitatibus Doricis maximam vitae
 rtem degit, si Alcaei carmina respicimus, videmus ea fuisse
 οἶμα, στασιαστικά, ἔρωτικά, συμποτικά, quae argumenta
 bus poematis ab uno tantum homine ad citharae sonum
 tis absoluebantur. haec autem carmina omnia apte pote-
 vpus cani et revera cantabantur. quam ob rem de Aeolibus
 Ponticus apud Athen. XIV 624 D haec dicit: οἰκτιρῶν
 ἢ φιλοποσία καὶ τὰ ἔρωτικά καὶ πᾶσα ἢ περὶ τὴν
 us. quid igitur? nonne verum quodam modo disputavit: 'Die
 er Tischpoesie zu sein, weil die Lieder bei Tische
 ren zu werden bestimmt waren, und alle mit-
 sind, dass sie in einem Commercebuche, wie
 res zu nennen pflegen, sich gut ausnehmen
 Iso eine Skolienpoesie, wie es denn auch

...ae epicorum recitare, sed etiam ea carmina,
... modo si nomis originem consuerant.
...teriorum temporum, et musici et grammatici, falsas de ea re
protulerint explicationes, deinde, cur tanto opere fluctuent senten-
tia grammaticorum et veterum et recentiorum, quibus finibus sit
circumscribendus scolorum usus, disceptantium aliaque id genus,
quae facile intellegas, si meam amplectare de nomis illius
origine sententiam.

---

e
pro
et Ph

... cod. 239 p. 321, 5 Bekker: ἀνεπιμένον δέ ἐστι
Anecd. Oxon. IV 314, 4: σχολίων ἐστὶ ποιήματα. Cramer
τῆ κατασκευῆ καὶ ἀπλοῦστατον μάλιστα. Cramer
συναγωγὴν εὐθέτως ἔχον ιστορίας καὶ παιδίας (corr. σχολίων)
οἰκείαις. schol. Plat. Gorg. 451 E: εἰρησθεαὶ δὲ αὐτὸ σχολίων (corr.
κατ' ἀντίφρασιν, ὅτι φάδια καὶ τὰς ὀλιγόστιχα ὡς ἐπιγράμματα.
Clemens Alexandrinus 72, 3 S: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς Ἑλλησι
παρὰ τὰς συμποτικὰς εὐωχίας καὶ τὰς ἐπιψευκαζούσας κύλικας
'Εβραϊκῶν κατ' εἰκόνα ψαλμῶν ἅμα φωνῆ παιανίζόντων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ
ἦδον. Eustathius 1574, 14: μυρία δὲ
ἐν μέρει περιλιπτόντων τὰς προδόσεις τῆς φήδης. οἱ δὲ μουσικῶ-
εροι καὶ πρὸς λύραν ἦδον. Suidas s. v. σκοπτικά, τὰ δὲ πρὸς
ιαῦτα (σκόλια) περιφέρονται, τὰ μὲν σκαπτικά, τὰ δὲ πρὸς
ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον.
tam si perlustramus, quae redundant ex his locis de poesis
Suid. loco altero). metra autem fuisse minus legibus
simplicia tradidit Photius. porro si ea, quae de
Athenaeus, grammaticus apud Cramerum, philosophiam,
mprehendimus, ea ad convivia, amores, philosophiam,
pertinuisse comperimus. plus vero uno nomine
locus e Clemente Alexandrino cognoscimus et can-
s cum communiter carmen efferentibus, tum
edentibus in canendo et per cantici vices,
agentibus. ac primum memorabilis est locus,
titudinem quandam intercessisse inter psal-
idem similitudinem Clemens omisit per-
quis psalmodum vim ac naturam per-
difficile erit ad intellegendum, quibus

antiquissimis temporibus eas tantum
sunt bene constitutendae vel his similia, tum
insecitia videlicet origines principalisque verbi signi-
ficationis alia quoque parva carmina convivalia idem fore habuere
etenim quia inter cenam maxime recitabantur, quicquam lucramur,
σκολίων et *παροίων*. num igitur, quaeo, continuisse, Runck graviter
si cum Runckio facimus? nam ut taceam de inficeta illa opinione
scolia initio praecepta tantummodo diserte tradiderunt, sed ex solo nomine in-
contra omnem rationem peccavit, quod ad quaestionem quae
scolia fuisse veteres diserte tradiderunt, sed ex solo nomine in-
stituendam non usus est fundamento, ut contenderet
eo, quod canendi peritissimos tantummodo conatus est, ut contenderet
scolia fuisse carmina graviora ac difficiliora praecepta vel tale
matici rettulerunt, atque ea sola scolia esse dicamus? quo quid
quid continentia, quid? num igitur omnia carmina, quibus prae-
cepta continentur, itaque mittamus novissimum scolorum poesis
est absurdus? itaque rem denuo aggrediamur.

Scolia fuisse carmina convivalia diserte traditur ab omnibus;
Elym. Magn. s. v. *σκολιά*. Hesych. s. v. *σκολίων*. Phot. s. v.
ὄν. ἢ *παροίσιος ᾠδή*. Eustath. 461, 22: *σκόλιον εἰς αὐτοῦς (Ἀλ-
ύτως ἔλεγον, ἥ ῥόν μέλος τι ἐψάλλετο παροίσιος) δὲ ἐπ-
ῆς) ἥδετο, ἥ ῥόν*. Anecd. Oxon. IV 314. 6: *καλεῖται (σκολίων) δὲ ἐπ-
ῆς) καὶ παροίσιος δὲ ᾠσματα ἥν*

sum novissimum miro quodam modo interpretati
putant enim duo discerni hoc loco carminum
et *σκολιά* (cf. Ilgen pp. LXXI et CXCIV,
rim p. 42, Bernhardy I⁴ p. 73, Koester de
1, Runck p. 13, Ulrici II 377 adn. 223,
sed perperam. nam verba non haec signi-
σκολιά erant, sed: *etiam σκολιά erant*

καὶ διαφορῶν ἐστὶ τοιαῦτα· ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς
καὶ εἰς θεοὺς ἀδωνίδα, ἰόβακχον, ἔρωτικά, ἐπι-
καὶ ἀνθρώπων ἐγκώμια, δαφνηφορικά, ὠσχοφορικά (Phot. cod. 239
Alter locus e Procli chrestomathia depromptus, sed nomen
p. 321, 3): τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ἤθετο καλοῦσιν, videtur
p. CXCv sic disputante: 'cum dicat ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν, sed nomen
quia sicut παροιμία canerentur per τοὺς πότους, quo nomine
nihil aliud velle, quam scolia interdum vocari arguuntur
illud alii generi competere? minime; num Proclus quidem dicitur erat voluit
alii generi competere? at Aristoph. Vesp. v. 1240: τούτῳ
ille nisi scolia interdum nominari carmina convivalia, quam
non aliud carminum genus significatur, sed carminum argumentum
exprimitur. conferas etiam schol. ad Aristoph. Vesp. v. 1240: τούτῳ
λέξεις σκολιόν· τοῦτο ὁ μὲν Ἀλκαίον, οἱ δὲ Σακφοῦς. οὐκ ἔστι
diversa carminum genera fuisse nominat σκολιόν, depromptum
Aristophanes ipse distincte nominat σκολιόν, contra Ilgenium
v. Anacreont. libri duo. Lips. 1846 p. 8) contra Ilgenium
avit: 'quod Ilgenius aliud genus carminum convivalium, quam
d παροιμία putaverit, . . . id nulla scriptorum
titur. apparet enim παροιμία nihil aliud, quorum
na inter scyphos cantata significavisse, quorum
volιά'.
namus, unde orsi sumus. cum enim iam constet
a convivalia, circumspiciamus oportet, quae
conviviis cantata sint: seiunctis enim iis,
vim ac naturam prodere non videntur,
ut certo possimus definire, quae car-

encl.
non video.

... modo genera discernuntur, quon-
iam sic procedit: ὅτι πρῶτον μὲν ... ἦδον,
ὅπου περιεργουμένης ὁ πεκαυμένους ἐλάμβανε καὶ ἦδεν,
necessario autem verba sic esse construenda
intelligitur inde, quod puncto post ἐλάμβανε
verbis ἐπὶ δὲ τούτῳ incipiens sensu iusto caret; nam et parti-
cula ὅτι deest, neque ea quae antecedunt desideratur, quod
sententia principalis ὁμοίῳν ὀνομάσθη' desideratur, accedit
quod voce ἐπέστῃς, quae secundum Ilgenii aliorumque inter-
pretationem non ad scolia, sed ad alterum carminum genus re-
ferenda est, aperte a Plutarcho, cum his pergat ita sint, luce cla-
bantur, significatur, cum his pergat ita sint, luce cla-
rèν μυστήρη οὐ καθ' ἑξῆς βιάσκειν. quae cum ita sint, luce cla-
rius apparet Plutarchum vel, ut rectius dicam, auctorem, quem
ille secutus est hoc loco, non cum Dicaeargo et Artemone genera:
primus, qui tradunt tria fuisse carminum, quod ab omnibus ex
ordine, tertium, quod non ab omnibus, sed a doctissimo quoque
Sed ut misso interim Plutarchi loco de Dicaearchi sententia
in Artemonem Dicaearchi verba repetere patet — disputemus,
inter dolendum est, quod ille afferre omisit, quae cuique
de re primus disputavit Ilgen p. CLII sqq., cuius
summa haec est: initium canendi fiebat paeane
in dei alicuius honorem, quem omnes uno ore
um genus erat ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα
ebantur Stesichori, Simonidis aliorumque prae-
retarum carmina; in primis opinatur παρῶν τοις.
alia eius generis odaria ad hos usus ad-
urminibus nomen fuisse cantata sint. quamquam
fuisse scolia, quae a singulis non ex ordine,
vivatoris tulerit, cantata sint. quamquam
bloqui facile intelleges, si ea respexeris,

... vel maxime Ilgenii sententiae favere
... sed collato scholio ad Aristoph. Vesp. v. 1222:
... ὅπως παρεδέξα' ἐν κύκλῳ γὰρ ἦδον τὰ σκολιά, ἃ εἰσι
... ἔθδος ἐπιφωμένους ἄδειν ἀκολουθῶς τῷ πρώτῳ, εἰ παύσαιτο τῆς
... ἦδδης, τὰ ἔξῃς, καὶ γὰρ ὁ ἔξ ἀρχῆς μέλη ἀφῆρη ἢ μωρῶν καὶ μετὰ
... ἦδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου οὐκ ὡς ἡ τάξις ἀπῆται. καὶ ἔλεγε
... ταῦτα, ὃ ἐβούλετο, ἐδίδου οὐκ ἀπροσδοκίτως ἄδειν καὶ λέγειν
... ὁ δεξάμενος παρὰ τοῦ πρώτου οὐκ ὡς ἡ τάξις ἀπῆται. καὶ ἔλεγε
... ὃ ἐβούλετο. διὰ τὸ πάντας οὐκ ἀπροσδοκίτως ἄδειν καὶ λέγειν
... τὰ μέλη, σκολιά εἰρηται διὰ τὴν δυσκολίαν, intellegitur
Stesichori Simonisque carmina, quae in convivii placuit Aristoxenus et
non ad alterum genus, quod Ilgenio appellare voluit, quae si fides
sed ad scholia esse referenda (cf. scholium postea esse docet locus orbiculato
est habenda scholio priore habendam esse docet locus orbiculato
supra allatus, qui item scholia ἐφεξῆς, docentque Aristoxenus et
Thyllis, qui ea παρὰ μέρος ἐξῆς cantata esse affirmant. quae
ita sint, apparet Ilgenii argumenta parum valida esse, et
num est, num omnino fuerit alterum illud carminum con-
viviis quae erant carmina in convivii simul cantata? prae-
terea nos conviviis initio ab omnibus et Simonidis (Aristoph. Nub.
schol. ad Aristoph. Vesp. v. 1222), Anacreontis aliorumque qui
morantur poetarum lyricorum, denique Alcaei
meri, Aeschylis, Euripidis aliorumque eius modi
bus (Aristoph. Nub. vv. 1364 et 1371, schol.
364), quo ex numero discernenda sunt nobis ea,
quo haec carmina appellantur scholia. quae
lyrica, num quales quales reperiri potest,
quo digeramus genera, quorum alterum

ἀναπαύσειον τοῦτο γ' ἐλευθέρον.
C. O. Mueller, Hist. litt. Graec. I^o 317 adn. 120
disputavit: 'Die Hendekasyllaben beginnen mit einer gewissen
Bequemlichkeit und Schlaftheit; aber mit dem dritten Aufschwung ein,
durch den anapästischen Eingang ein lebhafter Reihen im Schluss-
verse in dem amuthigen Paare logaoedischer Reihen im Schluss-
verse sich in ein schönes Gleichgewicht schaukelt'. In der
quae R. Westphal (Metrik II° 774) disputavit: 'In der
älteren Skolienpoesie (Metrik II° 774) ist zu einer oft wiederholten Form:
tetrastichische Strophe, die wahrscheinlich auf die lesbische Lyrik
oder Anacreon zurückzuführen ist zu einer oft wiederholten Form:
Die ganze Strophe ist eurhythmisch und 2 brachykatalektischen von 2 hexa-
podischen, 2 dipodischen und 2 brachykatalektischen von 2 hexa-
schen Reihen'. haec igitur Mueller et Westphal. sed iam quaeso
conferas Athenaei (XIV 625 C) locum, ex quo comperimus
Pythermum primum adhibuisse modulus Ionicos eosque in scoliis
componendis: *φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήμιον ἐν τῷ γένει τῆς
ἁμονίας αὐτῷ τούτῳ* (scil. τῷ Ἰαστὶ καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν
οὐδὲν ἦν ἀρα τέλλα πλὴν ὁ χρυσός. Pythermi deinde Athe-
commemoratur versus hunc:

οὐδὲν ἦν ἀρα τέλλα πλὴν ὁ χρυσός.
eandem formam metricam praebet, quam tredecim quae
in editione Bergkiana scolia, qua de causa iustae locus
haec scolia omnia modulis Ionicis haec strophae esse-
unt, tum non e Lesbiaca poesi, sed ex Ionum poesi,
ad Westphal l. c. suspicatur, sed ex Ionum poesi,
idem statuit, quamquam pro Anacreonte potius
strophae auctorem afferre debebat, quem ante
18) probabile est.

2 paulo infra disputabimus.

esse melodia in carminibus metris
quidem accuratius, quam metra et moduli, de-
quae Eustathius 1574, 14 tradidit: *μυρία δὲ τοιαῦτα*
πολλὰ δὲ καὶ σπουδαία. τὰ μὲν σκοπτικά, τὰ δὲ πρὸς ἔρωτα,
ἄδόμενον μέλος πένθιμον . . . . ἐκ ἄδμήτου μέλος, τὸ εἰς Ἀδμη-
τὸν ἄδόμενον μέλος πένθιμον ἤδοντο μέλη, μέγιστον οὖν σκολιά καὶ
πενθήρη (cf. schol. Arist. Vesp. v. 1239), quo loco
ἀνέπεμψεν Ἀλκίον (cf. schol. Arist. Vesp. v. 1239), quo loco
quasi in eodem genere ponuntur scoliam et penθήρη μέλη. porro
si scolia, quae nobis servata sunt, respexeris, videbis contineri
sententias et praecepta paucis versibus expressa (7, 8, 15—26),
cavillatoria, amatoria, seria, sive cum Ilgenio facimus, qui scolia
olítica, laudatoria, historica, mythica, precatoria, moralia.
nonstrant quodlibet argumentum potuisse tractari scoliis.
Videmus igitur neque metro vel melodia neque certis qui-
n argumentis scolia esse insignita ita, ut possint sciendum?
is ab aliis carminibus similibus. quid igitur sciendum?
erandum est futurum esse, ut umquam explicetur scolorum?
ura? minime mea quidem sententia. hac enim ipsa re,
um prae ceteris carminibus convivalibus nihil pro-
lucimur, ut sumamus et *παροίγια* et *σκολιά*, haec
carminum potatorum statuuntur genera, sco-
isse appellata. vides nos in disputando ante eramus coacti.
am, quam ut amplecteremur, ante eramus coacti.
rossum, quin hoc loco Grimii afferam verba

us Athen. X 427 D: ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν
θεοῖς, ὁ δὲ κόπτετος τοῖς ἐρωμένοις . . . διὸ καὶ
ἀρχαίων ποιητῶν πικρὴ ἐστίν.

de hac re, tamen verum praesagiisse videtur: 'cum scolia illa carmina dicerentur, quae ultimo loco inter scyphos nullo accubitionis ordine servato a doctissimo quoque ad lyram canerentur, cum praeter hoc unum nihil nobis traditum sit vel in argumenti natura vel in formae aut numerorum positum, quo scolia generaliter ab aliis carminibus, nisi haec ipsa, ut paeanes, certam aliquam notam habeant, discerni possint, facile apparet omne huius modi iudicium (scil. quod Ilgen fecit, qui *παρόνια* et *σκολιά* distinguenda esse dicit) lubricum esse et incertissimum, atque omnia fere carmina pro scoliis usurpari et cantari potuisse. equidem vehementer dubito, num scolia certum aliquod ac distinctum carminum convivalium genus fuerint.' quae rectissime se habere, partim iam sumus conati demonstrare, partim ex iis, quae modo disputaturi sumus, elucebit.

Etenim iam, cum scolorum nomen explicarem, suspicatus sumus carmina vetustissima Aeolica cantilenas fuisse convivales et scolia appellata esse. quae res facile veterum potest comprobari testimoniis. ac primum quaeso Aristophanis versum inspicias ab Athenaeo XV 694 A servatum: *ἄσον δὴ μοι σκολιὸν τι λαβῶν Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος*, deinde Aristotelis locum Polit. III 9. 5, qui haec habet: *οἷον εἴλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἴλοντο τὸν Πιττακὸν ἐν τινὶ τῶν σκολιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι·*

τὸν κακοπάτριδα

*Πιττακὸν πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀολλέες.*

quod fragmentum Bergk recte quidem inter scolia (frg. 37 A p. 942) rettulit, sed a carminibus stasioticis separavit. quod num iure fecerit, dubito. erat enim *μέλος* simul *στασιωτικόν* et *σκολιόν*. neque vero alterum pendet ab altero. nam carminis argumentum significamus, si *στασιωτικόν* nominamus, sin *σκολιόν μέλος* dicimus, carmen convivale esse indicatur. stasiotica autem in epulis cantata esse confirmatur Aristoph. Vesp. v. 1230 sqq:

ἐγὼ δέ γε,
 ἐὰν ἀπειλῆ, νῆ Δί' ἕτερον (scil. σκολιόν) ἄσομαι.
 ὦνθρωφ' οὔτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος,
 ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῶς.

quos ad versus scholiasta haec adnotavit: ὦνθρωφ' οὔτος ὁ μαιόμενος· παρὰ τὰ Ἄλκαλου· ὦνηρ οὔτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος, ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῶς. ἀντὶ τοῦ ζητῶν μέγα κράτος· οὔτω δ' Αἰολεῖς. et ad vers. 1235: ἀνατρέψεις· ἀνατρέψεις ταχέως τὴν πόλιν, ἣτις πρὸς τοῦτο ῥέπει. ἐκ τῶν Ἄλκαλου δὲ παρωθεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαιόμενον. unde apparet ea quoque carmina, quae στασιαστικά vocantur a grammaticis, scolia et fuisse et appellata esse. nonne vero id certissimum argumentum est totam poesim veterem Aeolicam olim fuisse convivalem, ita ut carmina scoliorum nomine possent significari? qui autem poesis melicae fragmenta edenda curaverunt, partim veterum grammaticorum exempla secuti, partim suo arbitrio plura genera constituerunt: παροίγια, συμποτικά, ἐρωτικά alia; et recte quidem, modo teneamus his nominibus argumenta tantum carminum significari, uno autem posse comprehendere eius modi carmina convivialia nomine i. e. nomine scoliorum³¹).

Sed etiam apud alias Graeciae gentes hic illic carmina convivialia in universum scolia appellata esse manifestum fit Antiphanis verbis apud Athen. XV 695 F:

Ἄρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ἦδετο,
 μεγάλην Διὸς σωτήρος ἄκατον ἦρέ τις.

quibus versibus veri simile fit scolium. illud celeberrimum in Harmodium etiam ut paeanem cantatum esse. nam scolia ab omnibus etiam simul cantata esse ut paeanes tradit Clem. Alex. 72, 3 S: σκολιὸν ἦδετο κοινῶς ἀπάντων ἅμα φωνῆ παιανίζοντων. conferatur etiam Athen. I 23 E: Θεόπομπος

³¹) Quae, cum ita sint, apparet Ilgenium falsum esse dicentem p. CXCVI pessime egisse Nauzeum, quod Alcaei carmina inter scolia rettulisset.

ἐπι λαμπούων Μνασίωνα τὸν βαφρ-
εσσαί τῶν Σαμωνίδου τῶς λάμβων ὑποκρί-
τικῶν ἄρ' ὄλον, ὡς Ἐρμπακός φησὶ ἐν τῷ ἔκτῳ περὶ νομο-
XIV 619 B: ἤδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ οἱ Χαρώνδου

Quibus ex locis videmus etiam carmina elegiaca, iam-
mina scolia nonnumquam appellata esse in symposiis, quae car-
recte igitur Welcker affirmans etiam in Theoguidis car-
minibus, qualia nunc habemus, inesse scolia ³³). apte enim partes
quaedam selectae e postae Megarensis elegis cani poterant in
conviviis (cf. Welcker in prolegg. ad Theogn. edit. p. XCVII sq.).
ac de symposiaca elegia scripterunt Fr. Osann in Symbol. ad
histor. litt. Graec. I p. 38 sqq. et Nicol. Bach 'De sym-
posiaca Graecorum et Lat. I p. 38 sqq. et Nicol. Bach 'De sym-
quamquam nihil conferunt ad nostram rem, tamen in eo con-
sentiunt, quod scolia ipsa, quamquam elegiacam quoque induisse formam
referantur, tamen nonnumquam elegiacam proprie ad Aeolicum μέλος
statuunt. quae cum ita sint, iam dubium quoque videtur, quin
mes illae breves cantilenae a ceteris convivales, quae primum ab Ae-
s exultae postea et appellanda.
scolia sint aliqua, quod de Dicaearchi sententia iudicandum
t, dicat aliquis, quod ille de scoliis a peritis
m tu fictum esse statuis, quod ille de scoliis a peritis
putaverim Dicaearchi explicationem ad posteriora re-

t. de mus. 8: ἐν ἀρχῇ ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀδελφοὶ
: 239 sqq.:
θούνης δὲ καὶ ἑλληνίησι παρέσση
ίταις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
ἢ ἀλλήλοισι λεγόμενοι νέοι ἄνδρες
's ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λεγέα

oliis conferas etiam, quae disputavit Leutsch,

... (p. CLX sqq.): qui primo loco accumbebat,
... nullo ordinis respectu citharam tradebat alii ex convivan-
... tibus variatis verbis et sententiis, qui *idem argumentum tra-*
... et sic fieri poterat, ut quinquies, citharam tradebat ex ordine,
... orbis instauraretur. haec fere Ilgen, sed mihi iterum atque
... iterum Aristophanis locum tractanti non contigit, ut tale sententiam
... rem. num enim Ilgen fortasse putavit vocem *δέχεσθαι* in versibus
... 1222 et 1243 significare 'scolia recipere?' an ad illam sententiam
... adductus est versus: οὐδὲς πάρος' ἐνῆε' ἔγερ' Ἀθήνας, quo
... continuari putabat scolium in Harmodium spectare, tamen
... licet concedatur hanc principalem ad Harmodium formam fuisse; nam
... non sequitur statim Alcaei composuit, neque eodem metro
... subsequitur eodem argumento esse dicit et carmen ipsum, quod can-
... tum. porro num tu dubitabis Ilgenii explicationem verbi *δέχεσθαι*
... icere, si versus 1243 affert. at num eodem metro compositum
... est Aeschines, num eo *idem* tractatur argumentum quod
... antecedente?
... iam totius loci contextum consideremus. filius igitur
... cuiusdam scolii versus dicit, pater autem non
... n recitat, sed alius scolii verba, quibus eodem metri
... ulum in modum immutatur. atque contra eodem uti-
... us 1245—1248 explicandi sunt. fingitur, ad
... Theorus totum scolium cantans*) fingitur, ad
... scolio respondet. iam si quis quaerat, quae
... n primum tantum versus recitat, tamen totum
... fngas oportet, quod non ad primum versus, sed
... spondet Philocleo.

οὐκ ἐν μακρίῳ, οὐ τί που τέθνηκας,
 οὐ καὶ ποδώκης Ἀχιλλεύς,
 Τυδείδην τέ φασιν ἑσθλὸν Διομήδεα.
 Ἐν μύθῳ κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 ὅσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογέιτον,
 ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 ἑνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἔκτανέτην.
 Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 φίλτατ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογέιτον,
 ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
 ἰσούμοις τ' Ἀθήνας ἐποιήσάτην.

Cuius carminis unam tantum stropham Ilgen opinatur posse
 conditi a poeta Callistrato, quem auctorem carminis esse
 scimus ex Hesychio s. v. Ἀρμόδιου μέλος· τὸ ἐπι Ἀρμόδιῳ
 ποιηθέν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον, primum quod
 in nullo scolio plures fuerint strophae (cf. p. 59), deinde
 propter argumentum scoli ipsam. 'quae', inquit, 'huius scoli
 entur a viris doctis strophae tertia et quarta, eae sunt imi-
 nes primi scolii, vel quae esse putatur, strophae primae.
 nim ferret carmen tractans et in verbis tantum non plus
 unam sententiam opinabatur omnia scolia fuisse monog-
 ?' quod si Ilgen demonstrat, tamen plures etiam in
 gregie falsus est. quamquam enim scolio XXVIII (B),
 brevia fuisse constare omnes viri docti consentiunt.
 e strophis demonstrari potest scolio XXVIII (B),
 s strophas constare omnes viri docti consentiunt.
 eso, potest afferri veterum locus, quo ex una
 ha scolia constituisse tradatur? multo autem re-
 t, quae de carminis argumento protulit Ilgen.
 m fugere potest primae strophae versus, deinde
 teriores in quarta repeti strophae, deinde
 quod tertia, altera idem quod quarta dici

sin
oph
ita
uat

ho
am
imr
s p
ta
diu
olic
iviv
que

est

αλχ
θεῖν

, Δ
θεῖ
ecti

v,
αῶν
Δα

os
tioi
pos
t, i

uten

gestaverit, qui forte canebat, docere
δικαίως ἀδικῶν ad schol. Arist. Nub. γ. 1364: Δικαίως φαίνεται
ὄντιν τοῖς διερχομένοις εἶτε μετὰ μέλους εἶτε ἄνευ
μέλους, ἔχοντάς τι ἐν τῇ χειρὶ ποιῆσαι τὴν ἀφήγησιν· οἳ τε
γὰρ ἔδοντες ἐν τοῖς μυρρίνοις λαβόντες ἄδουσι. 25)
κλίνα δάφνης ἢ μυρρίνης ἐπιπέσειν ἀδουσι. 25)

Poculum etiam circumlatum esse inter scolorum recita-
tionem, cui nomen erat poculum, testatur Athen. XI 503 E: Ὀνοματικοίς,
οὕτως ἐκλείπει τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνοματικοῖς,
τὸ ἐπὶ τῷ σχολῳῖ δίδόμενον, ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν ἐν Δι-
πλασίσις (fr. 1 Mein.):
τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; B. οὐδὲ ἐν,
ἂν μὴ κερῶσῃ τις. A. ἔχει τὸν φῶδόν, λάμβανε.
ἐπειτα μὴδὲν τῶν ἀπερχομένων
τούτων περὶ τῶν Τελαμῶνα, μὴδὲ τὸν
παιῶνα, μὴδ' Ἀρμόδιον.

cuius vocis explicandae periculum facit Eustathius 868, 21:
αὐτῆς δὲ διὰ τοῦ ἤτα κατὰ θῆλυ γένος ποτηρίου εἶδος ἦν, ὡς
ἔπειτα μὴδὲν τῶν ἀπερχομένων
τούτων περὶ τῶν Τελαμῶνα, μὴδὲ τὸν
παιῶνα, μὴδ' Ἀρμόδιον.

Lyrae, myrti, poculi mentionem consociatam reperimus
Pollucem in Onomast. VI 108: καὶ παροῖνια δὲ ἄσματα
σκολιά· καὶ μυρρίνην ἐπὶ δεξιᾷ περιφέροντες τινες καὶ
καὶ λύραν ἄδειν ἠξίουσιν.

sus est Ilgen p. CL. dicens scholiastam ad Aristoph. Lysistr.
myrtei rami gestandi repetendum esse ducere a myrto dissi-
tionis, qua gladium condidissent, idque non esse veri credat? est
Ilgenio allato tale inesse quis quaeso credat? est
: πρὸς τὸ κομμάτιον, ὅτι ἐκ τοῦ σκολιοῦ ἐστὶν ὅτι ἐν
ρος φορέσομεν (scr. φορήσομεν), ὡσπερ Ἀρμόδιος καὶ
ρ ἀπὸ τῶν μυρρίνων κιάδων τὰ ξίφη ἀνασπῶσαντες

de
disp

itaque in Graeciae poetas scoliis pangendis operam
a gemus, ut primum de poetis enumerandis recte nisi fallor
ctandis scolorum poetis Ionicis et Doricis dicamus. deinde in
ndum, qui factum sit, ut isti poetae leve illud carminum
ivalium genus Aeolicum, quod primo aspectu fere pugnare
ur cum poesis Doricae omnibus poetis enumeratis facili ne-
excolerent. denique quando poesis scolorum memoria oblitteraret
oterimus definire, quando paulatim scolorum memoria oblitteraret
o factum sit, ut paulatim scolorum memoria oblitteraret
coliorum neque nomen neque vim ac naturam elegiacis usi
raeci. quo disputationis ordine constituto vix opus esse
t moneam me eos poetas, qui versibus elegiacis usi
liorum poetarum numero secludendos esse censuisse.
illi ab eo tractabuntur, qui quaestionem de elegia
retractaturus est. itaque si Phocylidis, Theognidis,
ina hic non reperiuntur, de industria ea omissa

De poetis Aeolicis.

I. Terpander.

Aeolicus Terpander Lesbii Antissae natus
ur; cf. Plut. de mus. c. 28: ἔτι δέ, καθάπερ
τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὐρετής
it tempore Terpander, maxima inter viros
etenim alii Glaucio Rhegino assentiuntur,
ici sententia exstat apud Plutarchum de
όνοις δὲ σφόδρα παλαιός ἐστι (Τέρπαν-
τὰ δὲ Τέρπανδρον καὶ Κλονᾶν Ἀρχι-
αι. Glaucus igitur Terpantrum Archi-
trahit. sed contra Glaucum gravissi-
i ol. XXVI (676 a. Chr.) Terpantrum
V 635 E: τὰ Κάρονεια πρῶτος πάν-

2. Alcaeus.

De Alcaei scoliis haec exstant testimonia: Aristoteles III 9, 5: *ὅτι εἴλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς γράδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἴλοντο τὸν Πιττακὸν ὧν σκολίων μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι·*

*τὸν κακοπάτριδα
άσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεύοντες ἀλλήεις.*
694 A: *ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιτα-
ούτως·*

μοι σκολιὸν τι λαβὼν Ἀλκαίου κ' Ἀνακρέοντος.
s Vesp. v. 1234 sq., ubi Philocleo, qui sese alterum
trum esse dicit, hoc profert:

*ὁ, οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος,
ὅς ἐτι τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται φοπᾷς.*
vit: *παρα τα Ἀλκαίου et ἐκ τῶν Ἀλκαίου³⁹⁾,
thium 326, 36: ἀπὸ δὲ τοῦ βηθέντος Ἀδμήτου
ναῖς ἦν ἀδόμενον, ὡς καὶ Πανσανίας φησὶν
ὃ λέγων ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ
Πραξιλλῆς τῆς Σικυωνίας.⁴⁰⁾ Bergk autem*

XII scolorum fragmenta collegit, sed quo iure
Vesp. 1234 sq. servatos a scoliis segregata
tasioticis inseruerit, nescio neque magis
a scholiasta Platonis p. 377 Bekker tra-
xi, καὶ ἀλάθεα (cf. Athen. I 37 E) eroticis
aluerit. Hartung (Gr. Lyr. VI 34 sqq.)
t, sed a Bergkii dispositione hic illic dis-
tze ad Lycophronis v. 212 adscriptum:
πτρον, quem Bergk scoli exordium
et fragmentum illud, quod Aristoteles

ph. v. 162.
v. 1240.

men. XIII 600 DE Anacreontem appellat
οἴκωρ' σου φιλόνης γηράσεται οὐδὲ θανείται,
ἔστ' ἢν ἴδωρ οἴωρ συμμυγνόμενον κυλλέσσων
παῖς διαπομπεῖη προπέσσει ἐπιδέξια νομῶν κτέ.

quibus versus aperte scolia a convivis cantata significavit.

3. Scollorum poetae Attici.

Ab Atheniensibus scolorum poesis valde adamari coepta est inde a Pythermi et Anacreontis temporibus. etenim ex scoliis ab Athenaeo nobis traditis duodecim fere aperte Athenis duxerunt originem (nam in aliis Minerva, Ceres, Pan, Apollo, Diana, dii deaeque Athenis in primis culti celebrantur, in aliis res quaedam ad Atheniensium historiam pertinentes tractantur, sicuti tyrannicidium Harmodii et Aristogitonis proeliumque ad Psydrium commissum). haec autem scolia omnia eodem sunt posita metro, quod adhibuit primus Pythermus (cf. Athen. XIV 7).

sed ex magno sane eorum numero, qui Athenis scolia, quae Attica appellari solebant, confecerunt, duorum tantum comperta habemus. ac Callistratus quidam scolium in 1 et Aristogitonem confecisse dicitur, cf. Hesych. s. v. ἔλος· τὸ ἐπὶ Ἀρμωδίῳ ποιηθὲν σκολιδὸν ὑπὸ Καλλι-
στρου ἔλεγον. quo de scolio vide quae paulo ante ac-
taviimus. alter autem, cuius quidem nomen nobis
num poeta fuit Meletus, poeta tragicus et So-
quem scolia scripsisse Aristophanes dicit Ran.

ἐπὶ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
Μελήτων, Καρικῶν αὐλημάτων,
φείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.

orem vitae suae partem Athenis degisse notissi-

γικὸς ποιητῆς ὁ Μέλητος. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Σακράτην γραμμένος. καμφδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει καὶ ποιηρὸς τὸν τρόπον. hoc igitur loco Meletus perstringitur frigidus in poesi, id quod in primis hilari poesi symposia minime convenisse facile intellegitur.

Quod si iam ea, quae de scoliorum poetis Ionicis et Atti modo diximus, breviter complecti licet, haec sunt: eodem modo Aeoles, etiam Iones e Lydia asciverunt carmina conviva auctore Pythermo Teio. deinde ab urbe Teo per Anacreont scolia Athenas translata sunt, ubi mox apud populum gratiosa atque usitata esse coeperunt, ut Attica appellarentur.

Ilgen Archilochum Parium, qui primus ex poetis Ioni usus est iambis, scolia etiam composuisse coniecit; cf. sec. XXXII, XXXIII, XXXVI—XXXVIII. cui sententiae iam dudum nonnulli viri docti adversati sunt, sed hanc solam ob causa quod Archilochus Terpandro scoliorum inventore natu maior fuit (cf. Bode l. c. II 2 p. 459). quod argumentum haud quicquam valet; nam Terpandrum ante Archilochum vixisse nunc fere in omnibus constat. at si reputaveris nullam omnino mentionem apud veteres fieri carminum convivalium ab Archilocho confectorum neque in fragmentis servatis ullum hilaritatis symposiacae conspicere vestigium, ne tu quidem puto Ilgenio adstipulabere.

De poetis Doricis.

I. Alcman.

Alcman in fragmento XXV B. puellam ita semet ipsam alloquentem facit:

οὐκ εἰς ἀνήρ ἄγροικος οὐδὲ
σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
οὐδ' Ἐρυσιαῖος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρῶν.

quos versus respexerunt ii, qui contenderunt poetam ex Lydia fuisse oriundum, cf. Alexand. Aetol. in Anthol. Palat. VII 709. alii Laconem eum fuisse affirmant; cf. Heracl. Pont. frg. Pol. 2, Suid. s. v. Ἀλκμάν. de poetae patria dubitant Antipater Thessal. Anth. Palat. VII 18, Leonidas Tarentin. ib. VII 19. sed si respicimus ea, quae dicit Velleius Paterc. I 18: 'Alcmana Lacones falso sibi vindicant', et si eius poesim accuratius inspiciamus, nulla potest esse dubitatio, quin e Lydia Spartam venerit Alcman. porro si apud Suidam legimus patrem Alcmanis fuisse Lydum et apud Himerium or. V, 3: Ἀλκμάλων δ'ὁ τὴν Δώριον λύραν Ἀνδίοις κεράσας ἄσμασιν et apud Apollon. de pron. p. 396 Ἀλκμάν συννεχῶς αἰολίζων, intellegimus, quo modo fieri potuerit, ut iam antiquissimus poeta Doricus scolia conficeret. atque huic rei convenit, quod Archytas apud Athen. XIII 600 F et Suidas Alemanem inventorem carminum amatoriorum appellant: ὦν ἐρωτικὸς πάνυ εὐρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν.

De Alcmanis aetate disputavit Theod. Niggemeyer 'De Alcmane poeta Laconico', dissert. phil. Monast. 1869 p. 1—13, qui floruisse poetam inde ab ol. XXVII vel XXX (c. 670 a. Chr.) statuit. sed conferenda sunt, quae contra Niggemeyerum protulit Susemihl in Annal. philol. vol. CIX (1874) p. 661.

Hartung l. c. V 141 sqq. decem Alcmanis fragmenta inter scolia rettulit. sed difficile profecto et lubricum est e paucis tantum verbis, quibus singula fragmenta constant, carminis naturam definire, praesertim in poeta Dorico, cuius carmina minimam tantum partem fuerunt convivalia ita, ut tutius esse videatur ea poetarum Doricorum carmina sola inter scolia referre, quae in conviviiis cantata esse aut veterum testimoniis aut probabili aliqua coniectura confirmari potest.

Attamen scolia confecisse Alcmanem mihi certissimum est atque eodem modo, quo Terpandrum Aeolibus et Pythermum Ionibus, ita Alcmanem Doribus cantilenas illas convivales e Lydia attulisse.

δευτερον δὲ φωνὴν καλὴν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
I quod scolium Athenaeus XV 694 E haec adnotavit: ἄσθεν-
ος δὲ τοῦτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῶ καὶ μνημονευ-
των ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἀριστα-
μένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδριδῆν αὐτὸ διακεχλευακέναι.
καμφοδιοποιὸν ἐν Θησαυρῶ λέγοντα οὕτως:

τὸ σκολιὸν εὐφῶν ἐκείνος, ὅστις ἦν,
μὲν ὑγιαίνειν πρώτον ὡς ἀριστον ἦν (ὄν Bergk)
ὄμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν,
τον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ', ὀρθῶς, ἐμαίετο.
τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει,
δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον.

Anaxandridem poetam comicum de carminis huius
quicquam non tradidisse. nec vero Plato, qui huius
em facit Gorg. 451 E, Legg. I 631 C, II 661 A
279 A, Phileb. 48 D) ad Simonidem hoc carmen
tantum usus est. verbis: ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ
ποιήσας (Gorg. 452 A). sed scholiasta ad Gorg.
vit: τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν,
similiter schol. ad Aristot. Rhetor. II 21 in
I 290: τὸ ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἀριστον Σιμων-
ιδου σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου.
em. Alex. Strom. IV 375: ὁ μὲν οὖν Σιμων-
ιδου ἀριστοτέλης ὑγιαίνειν μὲν ἀριστον ἀνδρὶ
l. de laps. int. sal. c. 6: τὸ σκολιὸν τοῦτο
rsen. Violet. p. 456 W: Σιμωνίδου αὐταὶ
cf. praeter ea Apost. XVII 48 d, Theodor.

re Bergk haec dicit: 'quod alii Epi-
inde repetendum, quod comicus hoc
videturque huc pertinere versus ab

(cf. Athen. X 415 F), quod Simonidem
κα πίων καὶ πολλὰ φαγῶν καὶ πολλὰ κᾶ' εἰπῶν
ἀνδρώπους κείμα Τιμοκρέων Ῥόδιος.
atque etiam cum Themistocle, cuius antea fuerat hospes, Timo-
creonti simultatem fuisse edocemur iis quae Plutarchus in vita
Themistoclis rettulit c. 21 (cf. fr. 1—3 B).

Hunc igitur Timocreontem scolia scripsisse tradidit scho-
liasta ad Aristoph. Acharn. v. 532: (Περικλῆς) εἶπαι νόμους
ὅσπερ σκολιά γεγραμμένους ἀποτάς: Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος
μελοποιὸς τοιοῦτον ἐγραψε ἐν Πλοῦτε, | μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ |
ἀρχή· ὄφειλες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, | ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναλεῖν | κᾶ' ἐχέροντα·
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι, ἐπεὶ ὁ Περικλῆς γράφων τὸ ψή-
διὰ σὲ γάρ | πάντ' ἐν ἀνδρώποις κακὰ. τοῖτοις ἔοικε καὶ τὰ
πὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα, ἐπεὶ ὁ Περικλῆς γράφων τὸ ψή-
γμα εἶπε Μεγαρέας μήτε ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἠπείρου
χεῖν. ἐπεὶ οὖν ὅμοια τοῖς Τιμοκρέοντος ἐγραψε, διὰ τοῦτο
ὅτι εἶπαι νόμους ὅσπερ σκολιά γεγραμμένους: cf. Suid.
σκολίων et Isidor. Pelus. Ep. II 146.

6. Praxilla.

Sicyonia floruit secundum Euseb. ol. LXXXII (450
scolia eius celeberrima fuisse tradit Athen. XV 694
ἄλλα δ' ἢ Σικωνία ἐθανυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκολιῶν
chol. Aristoph. Vesp. v. 1240, Thesmoph. v. 529,
'6. 44)

(Clitagora?)

exordium commemoratur ab Aristophane
καὶ βίον (codd. βίαν)
τε κάμοι μετὰ Θεταλῶν —

disputavit in primis Neue 'De Praxillae Sicyo-
gr. univers. Dorpatensis 1844.

rettulit quidem Hartung l. c. VI 241 sqq. quattuor eius fragmenta inter scolia, atque idem fere statuisse videtur Bergk, qui ea eroticis tribuit, sed ad fr. 27 haec adnotavit: 'rettuli inter erotica, Nene [Bacchidis Cei fragmenta. Berol. 1823] scolium sive paroenum carmen esse putat, at haec arta necessitudine coniuncta sunt.'

8. Pindarus.

Clarissimum poetam lyricum Pindarum Thebanum scoliis componendis operam dedisse veteres auctores tradunt hi: Athen. XIII 573 F: Πίνδαρος τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον . . . ὕστερον δὲ καὶ σκολιὸν τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἀσθέν, id. XIV 635 B: διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σκολιῷ κτέ., id. X 427 D: διόπερ καὶ τὰ σκολιά καλούμενά μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί. λέγω δ', οἶον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε κτέ., schol. Arist. Lysistr. v. 1237: ὅταν γάρ τις ἄσῃ ἀπὸ τῶν σκολιῶν Πινδάρου, Suid. s. v. Ἀθηναίας, ubi legitur καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ, quod recte iam dudum a viris doctis mutatum est in: ἐν σκολιοῖς. praeter ea scolorum Pindari mentio fit apud Suid. s. v. Πίνδαρος, ubi poetae carmina sic digeruntur: ἔγραψεν ἐν βιβλίοις ἰζ' Ἀωριδί διαλέκτρ ταῦτα Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας [Νεμεονίκας, Ἴσθμιονίκας], προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρήνους, δράματα τραγικά (ἰζ'), ἐπιγράμματα ἐπικά καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἑλλησι καὶ ἄλλα πλεῖστα. in Vratislaviensi autem Pindari codice vita poetae legitur, in qua haec tantummodo eius opera enumerantur: γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβων β', προσοδίων β', παρθενίων β', φέρεται δὲ καὶ γ', δ' ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων (ex Boeckhii coniectura; codex habet φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β' καὶ γ', δ' ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων), ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκων δ'. atque eadem habet Eustath. vit. Pind. 34. in codice Vindobonensi histor. Gr. nr. CXXX

17. *ἔπιπικων δ'* β
 haec satis sagaciter excogitata esse a Boeckhio, quis est qui
 neget? at restat unum, de quo paulo aliter sentio. etenim non
 recte fecisse videtur Boeckh, quod *ἔγκώμια* et *σκολιά* attulit con-
δράματα (*ἐνθρονισμοί B*)
ἔγκώμια et *σκολιά*
ἔπιπικων δ'
 e Suidae loco. in altera autem recensione scolia distributa erant
 sine dubio ita, ut pars hynnorum, qua re explicatur, qui factum sit,
 comiorum libris neglecta esse viderentur in hac recensione. haec
 ut scolia quasi neglecta esse viderentur in hac recensione. haec
 igitur si correxeris, altera quae est eius tabulae pars iam haec
 erit:

9. <i>ὑπορχήματα</i> α'	9. <i>ὑπορχήματα</i>
10. " β'	10. <i>δράματα</i>
11. <i>ἔγκώμια</i>	11. <i>ἔγκώμια</i>
12. <i>θρήνοι</i>	12. <i>θρήνοι</i>
13-16. <i>ἔπιπικων δ'</i>	13-16. <i>ἔπιπικων δ'</i>
17. <i>τὰ κειωρισμένα τῶν</i> <i>καρθενίων</i>	17. <i>σκολιά</i> .
- sparsa in ceteris gen-
 neribus
 iam quaerendum nobis est, utra recensio prior sit ha-
 boeckh quidem putavit eum ordinem antiquiorem esse,
 genera complecteretur, cum postea maiore in car-
 bus distinguendis opera posita in plura genera
 sa distributa essent: et alterum quidem ordinem
 ohanis, alterum ex Aristarchi recensio. ean-
 win in praefat. ad Eustathii vitam Pindari
 tat, qui in universum Boeckhio assentitur,
 m potius Callimachum esse substituendum
 tissentit Bergk, qui in PLG I⁴ 368 'eo
 ndari biographi exhibent, quem ego quo-

ad unum omnes utuntur: inde factum est, ut tituli, qui alterius ordinis peculiare sunt, nusquam in grammaticorum scriptis compareant: igitur consentaneum est alterum ordinem, quem recentiore existimat Boeckh, non esse ab Aristarcho institutum, sed eundem in usu fuisse, antequam Aristophanes novum in modum digesserit carmina Pindarica: neque tamen ad Callimachum auctorem est referendus, verum is, cum ita digesta reperisset poetae carmina, etiam rettulit in suas tabulas: atque ex hoc *πινάκων* opere indicem Pindaricorum carminum descripsit is, quem Suidas sequitur. priorem autem recensionem hominum Atticorum studio confectam esse putat Bergk, cum Pindari carmina iam vulgo vilescerent. in hac igitur recensione Attica comparebant *ἐνθροονισμοί, δαφνηφορικά, βακχικά, σκολιά*, in Alexandrinorum recensione ea non amplius videmus esse commemorata, cum aliis carminum generibus essent inserta. attamen, dicat aliquis, licet concedatur nusquam entronismorum, daphnephoricorum, bacchicorum mentionem fieri ita, ut versus ex iis deprompti afferantur, quid statuendum est de scoliis, quorum haud pauca fragmenta nobis servata sunt ab Athenaeo, qui tribus locis ea aperte scolia appellat? neque vero hanc rem silentio praetermisit Bergk, qui recte mihi animadvertisse videtur Athenaeum, ubi Pindari scolia affert, antiquiores auctores exscripsisse. sed qui accuratius de hac re edoceri volunt, ipsum Bergkii adeant librum; ego satis habeo Bergkio assentiri, qui, si quid sentio, iam olim scripsit verissime in Philol. XIV p. 184 (Philologische Thesen 62): 'Die Skolien Pindar's bilden in den Ausgaben der alexandrinischen Grammatiker keine selbstständige Classe, wol aber in den älteren *ἐκδόσεις* des Lyrikers'.

Age nunc inspiciamus quae ad aetatem pervenerunt nostram Pindari sciliorum fragmenta satis exigua. unum enim integrius nobis servatum est scolium Xenophonti Corinthio scriptum, cf. Athen. XIII 573 F: *Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν (Ξενοφῶντα) ἐγκώμιον (Olympion. XIII) . . . ὕστερον δὲ καὶ σκολιὸν τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως*

et παραγενόμενον τοῦ Ξενοφάντος
alterum scriptum, quod
Theoxeno inter scolias appellatur. haec
omnes partes, ego quoque in illorum
Theoxeno aperta ἀνοιχθῆναι
ἐπιπέδον δὲ καὶ τοῦ Τερεδίου Θεο-
ξένου ὁ Πλάτωνος, ὅς ἔστιν ἐπιπέδον
incertus videar haerere, praesertim cum nihil insit in
carmine, quod non apte in scolio inesse possit.

In utroque carmine, dico scolia Xenophonti Corinthio et
Theoxeno scripta, conspicitur metra dactylo-epitritica,
qualia in Pindari epodos posse agnoscere, quid autem de singulis
carminum natura iam e metro apparet. etenim Boeckh in
strophis sit statuendum, viri docti dissentiunt. etenim Boeckh in
utroque carmine epodos cantata a choro cantori parente
contendit scolia Pindarica et saltata a solo cantore scriptum
(II 2 p. 607). contra Bergk (Acta societatis Graecae, Lips. 1836
I 189 sqq.) demonstrare studuit scolia Xenophonti scriptum
esse loco, utrum omnino epodos habuerint se alio quaesiturum
maximi momenti est ea quaestio, num Pindarus ab usitata
ristina scolorum Aeolicorum derelicta carmina chorica con-
positione monostrophica servavit, in altero autem
at non stetit promissis, quod sciam, cum l. c. sic dispu-
tam postea mutasse videtur: nam, cum l. c. sic dispu-
non possemus non suspicari omnibus scoliis
os abiudicare, in novissima Pindari editione eum scoliis
formam monostrophicam servavit, in altero autem
ckhio epodos statuit. Hartung denique (IV 229 sq.)
monostrophica affirmat saltante et tripu-
dum scolia canerentur, saltante et tripu-
ue alterum quidem scolinum Theoxeno scri-
idi posse in tres singulas strophas Hartung

scyllis laudantur, atque hac in re, si tractari: apud Pindarum autem non tam late patebat res poterat torum varietas, neque id mirum, nam qui longiora carmina con- debat eo consilio, ut canerentur in convivii, in quibus non amplius omnes sonum recitabant, sed maioris vel maximi ambitus quo ad lyrae sonum compositum cantabatur, is eam materiam tractandam sibi sumere debebat, quae ad ipsum illud convivium spectaret.

Ex iis igitur, quae modo disputavimus, apparet scolia Pindari fuisse carmina convivalia longiora monostrophica, quorum argumenta ad amoris et epularum in primis voluptates

---

Postquam Athenaeus viginti sex illa scolia, quae iam pluribus vicis a nobis sunt commemorata, attulit, sic pergit XV 696 A: *ἰτων λεχθέντων, ὁ Δημόκριτος ἔφη· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ πολυμαθεστάτου γραφῆν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν, κατὰ τοῦ ἑα, οὐ καὶ ἄν ἐστιν, ὡς ὁ τῆς ἀσεβείας καὶ αἰδῶ τε σου γραφῆν Ἐυθυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ἄδοντος ἰασθεὶς ὑπ' Εὐθυμέδοντος, ὡς ἀσεβούντος καὶ ἄδοντος τὸ εἶδος ἐστὶν ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερόν ὑμῖν ἑμείαν ἐμφασίω παρέχει τὸ ἄσμα, ἀλλὰ τῶν σκολιῶν ἔλλατ' Aristoteles. accuratius carmen illud pulcherrimum, quo verba iam sequitur carmen esse negat. neque ege- vit Aristoteles. memoria erat oblitterata. q., qui id carmen scolium esse negat. id quod ellaverim; nam Aristotelis memoria erat oblitterata. veterum scolorum memoria erat oblitterata. 3 F, V 186 B Aristoteli, Speusippo, Xeno- ικοὶ νόμοι tribuuntur, quo nomine Walther*

ficta sunt convivia. neque enim primus Plutarchus τῶν ἐπὶ σοφῶν συμπόσιον composuisse videtur, sed aliorum, qui ante eum similes conscripserant libellos, secutus exempla. facile igitur fieri potuit, ut nescio quis in tali convivio describendo, cum res ad potum venisset, septem sapientes etiam scolia cantantes fingeret atque ex plurimis quae exstabant scoliis dilecta ea singulis tribueret, quae cum moribus eorum quam maxime conspirare viderentur. praecepta autem scoliis illis contineri nemo mirabitur. nam et conveniebat id sapientibus illis et permulta eius modi composita erant scolia, quae quanti aestimata sint colligitur ex iis, quae Athenaeus XV 694 C dicit: καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν παραινέσιν τέ τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην τε εἰς τὸν βίον.

Iam habes, quidquid de scolorum poetis a veteribus nobis traditum est. unde, si viam spectas ac rationem, qua scolorum poesis exulta sit atque amplificata, et aetatem, qua ea viguerit quaque paulatim imminuta sit atque antiquata, haec fere colliguntur:

I. Scolia a Terpandro Aeole ad imitationem carminum Lydiorum composita in Lesbum insulam ascita sunt.

II. Fortasse iam a Terpandro, certe non multo post ab Alcmane carmina illa Spartam advecta sunt, quo factum est, ut etiam Dores ea excolerent.

III. Pythermo auctore Iones scolia noverant, Anacreon Athenienses ea docuit.

IV. Scolia floruisse videntur usque ad belli Peloponnesiaci finem. nam inde ab hoc tempore, ut tota poesis lyrica esse desiit, ita etiam scolorum poetae nomen non amplius commemoratur.

Porro illis temporibus morem scolorum canendorum abolescere coepisse cognoscitur ex Aristophanis Nub. v. 1357 sq., ubi Strepsiades de filio suo haec dicit:

ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἰν' ἔφασκε τὸ καθαρίζειν
ἄδειν τε πίνονθ', ὥσπερ εἰ κἀχρὺς γυναικ' ἀλοῦσαν.